

**Des de tots els fronts construïm
l'esquerra independentista**

INDEX:

ESCOLA DE FORMACIÓ, UN PRECEDENT A SEGUIR

ALGUNES REFLEXIONS AL VOLTANT DE LES REVOLTES POPULARS ALS PAÏSOS CATALANS

CONCLUSIONS DEL DEBAT ANTIPATRIARCAL DE LES JORNADES DE FORMACIÓ

300 ANYS D'OCUPACIÓ DES DEL MUNICIPALISME: PASSAT, PRESENT I FUTUR

LA LLUITA ESTUDIANTIL: RESISTÈNCIA DES DE LES AULES

LA LLUITA ANTIREPRESSIVA, ARA: ALERTA SOLIDÀRIA

ESCOLA DE FORMACIÓ, UN PRECEDENT A SEGUIR

Els dies 30 de novembre i 1 i 2 de desembre del 2007, se celebrà a Deltebre una Escola de Formació i debat emmarcada dins la Campanya 300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència organitzada per diverses organitzacions i col·lectius de l'Esquerra Independentista. Es va centrar en tres objectius reflectits en les activitats proposades:

- a) Formació històrica dels Països Catalans.
- b) Aprendre a debatre i a consensuar entre la militància d'altres organitzacions

El debat es van organitzar en cinc grans temàtiques:

- 300 anys de repressió als Països Catalans: passat, present i futur, organitzat per Alerta Solidària;
 - 300 anys de lluites i revoltes populars: passat, present i futur, elaborat per la Comissió de Formació de la Campanya 300 anys;
 - 300 anys d'ocupació des de les aules: passat, present i futur, dut a terme per militants del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans;
 - 300 anys d'ocupació i la repressió patriarcal als Països Catalans: passat, present i futur, organitzat per les Comissions de Dones d'algunes de les organitzacions presents a l'acte;
 - 300 anys d'ocupació des del municipalisme, preparat per les Candidatures d'Unitat Popular, especialment pel regidor de Molins de Rei, Àlex Maymó.
- c) Crear discurs unitari.

ALGUNES REFLEXIONS AL VOLTANT DE LES REVOLTES POPULARS ALS PAÏSOS CATALANS

Sovint s'ha presentat al poble català com a un poble pacifista i que tendeix al pactisme; aquesta imatge difosa de forma malintencionada per les classes dominants no ens ha de confondre. La història dels Països Catalans està farcida de lluites socials que amplis sectors de les classes populars han impulsat per tal de transformar un món basat en les desigualtats socials.

Així doncs, aquesta idea impulsada per governants (no oblidar el paper en aquest sentit del pujolisme) i historiadors oficials ha de ser rebutjada de forma contundent perquè la mateixa realitat històrica la desmenteix: les Germanies, la Revolta dels Segadors, la Guerra de Successió, la Revolta dels Bullangues, la del Petroli a Alcoi, la vaga de la canadenca, la

Setmana Tràgica, la revolució del 1936, són alguns dels nombrosos episodis que desmunten aquesta falsedat històrica.

La primera qüestió concreta que hauriem d'intentar aclarir és la peculiar dinàmica que la lluita de classes adopta als Països Catalans. Al nostre territori les classes populars s'han vist sotmeses a una doble opressió:

a) Les desigualtats inherents al mode de producció en el qual s'han vist inserides. En un primer moment la dialèctica de classes provenia de l'antagonisme entre la noblesa i el camperolat i entre aquesta i l'emergent classe mitjana o burgesia. En un segon moment l'antagonisme s'estructuraria entre la burgesia i el proletariat.

b) Els catalans som també un poble ocupat. Les nostres expressions populars i la nostra llengua han patit i pateixen un procés de substitució i progressiva eliminació. Aquest procés respon a la inserció forçosa en un marc estatal més gran.

Aquesta doble vessant de l'opressió sobre les classes populars als Països Catalans ha condicionat la forma en que aquestes perceben les classes dominants. En la majoria dels casos les classes dominants s'han inserit de forma més o menys conflictiva dins del projecte nacional espanyol. Això ha fet que en molts moments de la història dels Països Catalans, sectors d'avantguarda de les classes populars hagen identificat les elits com a agents de l'ocupació i per tant com a responsables de la submissió del poble. Cal deixar clar que aquesta actitud no fou generalitzada, si bé no es pot negar que la percepció de les elits com a agents espanyolitzadors ha tingut gran repercussió en la dinàmica i els programes de les diferents revoltes populars al nostre territori.

Aquestes dues tendències -lluita contra les classes dominants i lluita contra l'ocupació- no sempre han aparegut lligades de forma clara. La seua plena convergència no es produeix pràcticament en cap moment de la història, si bé hi ha determinades conjuntures en les que apareixen de forma més marcada. És el cas de les Germanies valencianes i mallorquines, la Revolta dels Segadors, la Guerra de Successió i ja en temps més recents el període marcat per la Segona República i la Guerra Civil, curiosament precedides d'un llarg segle XIX en què la desnacionalització del país es va fer notar i, en poques ocasions, el catalanisme i la lluita social es trobaren. Potser la revolta dels Bullangues, de forma poc clara, és l'expressió d'aquest període.

Paradoxalment el segle XIX marca l'inici i els primers passos del moviment obrer als Països Catalans, caracteritzat per una organització més coherent i programàtica de la dissidència i l'existència d'un projecte definit de desaparició de les classes socials.

Una altra característica intrínseca de les revoltes populars catalanes i també de les d'altres indrets d'Europa, és l'existència de lluites marcades pel binomi camp-ciutat. A l'Edat

Moderna existia un doble antagonisme de classes: al camp la lluita es produïa entre el camperolat i l'aristocràcia latifundista, tot i que a l'interior del camperolat també existien importants desigualtats socials, una contradicció que sovint es palesarà en el transcurs de les diferents revoltes.

A la ciutat l'antagonisme enfrontava la petita noblesa, que copava els càrrecs municipals, i l'alta burgesia comercial amb les classes populars urbanes, categoria on ens trobem amb múltiples situacions, des dels jornalers o aprenents pitjor remunerats fins als mestres gremials més rics. És per això que quan expliquem les revoltes populars mai hem de perdre de vista aquesta complexitat, perquè és precisament aquesta la que ens explicarà la trajectòria i el resultat d'aquestes revoltes. No hem de caure en l'errada d'idealitzar aquestes revoltes, sinó que hem d'analitzar-les amb tota la seua complexitat per a així tractar d'entendre perquè hem arribat on estem.

Amb la implantació plena del capitalisme al segle XIX es produeix una reformulació de les contradiccions socials i la lluita de classes. La nova classe social hegemònica és la burgesia industrial i comercial als nuclis urbans i portuaris, i la latifundista als nuclis rurals; les classes populars es composaven del proletariat industrial, els jornalers i els petits camperols.

Aquesta dualitat ha marcat fins a temps recents les lluites socials a la societat catalana. Sovint les revoltes es produïen de forma aïllada en un o altre àmbit, però quan un moviment assolia grans dimensions era freqüent que es produïra de forma simultània, si bé no sempre coordinada. És el cas de les Germanies, la Guerra de Successió o la Revolta dels Segadors.

En la societat capitalista dels segles XIX i principis del XX aquesta simultaneïtat es trobarà més estructurada, ja que els sindicats de la classe treballadora tendien a implantarse en tots dos àmbits. En l'actualitat l'àmbit rural com a focus de conflictivitat pràcticament ha deixat d'existir.

Un altre aspecte que cal tenir en compte a l'hora de fer una correcta anàlisi de les revoltes és no fer presentisme; no hem d'intentar veure en aquests episodis a independentistes dels segles XVI, XVII, XVIII... Com tampoc ideals de progrés tal i com els entenem avui en dia. No ens ha d'estranyar que a les Germanies de València es procedís per part dels agermanats al bateig forçós dels mudeixars sota la consigna conversió o mort. El nostre discurs perd credibilitat si fem un ús manipulat de la història.

Potser la característica més peculiar de la conflictivitat social als Països Catalans, però, sigui aquest doble caràcter de l'opressió al que hem fet referència línies amunt, un doble caràcter que va tenir dos moments culminants en què les dues tendències, tot i aparèixer de forma intensa, no arribaren a esdevenir una: la Guerra de Successió a principis del segle XVIII i la revolució del 1936, moments en què la reivindicació nacional i social gaudiren

d'una gran importància però no arribaren a fondre's en un únic programa. És aquesta la responsabilitat que recau sobre l'esquerra independentista, la de ser l'agent polític i social capaç d'integrar en un únic programa la necessitat que els catalans tenim d'un complet alliberament social i nacional.

CONCLUSIONS DEL DEBAT ANTIPATRIARCAL

El patriarcat és :

- a) un sistema de dominació que atribueix a la diferència biològica del sexe una determinada construcció social de gènere
- b) una forma d'organització social que marca el tipus de comportaments que cal adoptar, el tipus de relacions que hem d'establir amb les altres persones, quines aspiracions tenir, la imatge sobre nosaltres i allò que s'espera que siguem.

Aquests rols que el patriarcat defineix en base al sexe comporten unes diferències en els comportaments i en les posicions que prenem. La clau, però, és que aquestes posicions no són simplement diferents sinó que creen un sistema jeràrquic: els homes controlen les dones, els adults controlen els menors i l'única opció sexual vàlida és l'heterosexual.

Portar a la pràctica una política que combati el patriarcat ha de definir a qui afecta i de quina forma. En la societat catalana actual hi ha discriminacions i explotacions fàcilment identificables, però hi ha també una gran part de les desigualtats que es manifesten de forma molt subtil. La lluita antipatriarcal és multidimensional, afecta totes les persones que es troben dins el sistema de dominació patriarcal i per tant són tots els individus que es troben sotmesos per aquest sistema els qui han de convertir-se en subjectes actius en la lluita per combatre'l.

Les persones som sexuades i, per tant, se'ns atribueix un gènere. Aquest, tot i que segons si s'és dona o home comporti diferents graus i formes de discriminació, és desigual per si. D'aquesta concepció del gènere i d'allò que provoca, se'n deriva també que la lluita que hem de portar s'ha de basar en l'objectiu de la superació del gènere, ja que la superació d'aquest sistema de dominació ha de passar per la destrucció de les desigualtats i l'estructura que les manté és el gènere.

La lluita antipatriarcal ha d'anar de la mà de la lluita anticapitalista i de la lluita per l'alliberament nacional. Cal que les lluites es duguin a terme alhora si volem construir una alternativa social. Sense aquesta triple emancipació simultània no aconseguirem dirigir el nostre propi destí.

En el si de les organitzacions es reproduïx aquest sistema de dominació tant en la distribució de les tasques, com en les relacions interpersonals, les actituds, etc. Cal que super-

em la relació jeràrquica entre sexes i transformem les relacions personals i col·lectives. La pràctica de reproducció de rols manté les estructures patriarcals i impedeix superar les desigualtats que comporta, però també provoca que la lluita antipatriarcal quedi com a secundària, fa que no s'arribi mai a tractar el tema de forma profunda i ajuda a perpetuar la mateixa estructura patriarcal dins les organitzacions. Les pràctiques quotidianes de les organitzacions no contempen aquesta temàtica com a principal ni incorporen el discurs des d'una perspectiva de gènere de forma transversal en les altres campanyes que duen a terme.

Hi ha d'haver dues línies d'actuació: una específica i una transversal.

a) La primera es basa en una primera identificació dels rols i el qüestionament sobre per què es produeixen i la forma com es poden superar.

b) La via transversal es basa en incloure l'anàlisi antipatriarcal en tots els eixos de lluita, realitzant una anàlisi prèvia de com les desigualtats de gènere intervenen en la resta d'àmbits de lluita política i realitzant un discurs polític que les inclogui i les faci visibles.

Per últim, cal remarcar la necessitat de formació teòrica i política sobre aquest àmbit. Cal aprofitar tant les aportacions de col·lectius que porten treballant-ho més temps com del que puguem extreure d'un treball conjunt entre les organitzacions que ens permeti consensuar discurs i pràctiques polítiques, com també la cooperació i la possibilitat de compartir la feina feta i l'experiència adquirida.

300 ANYS D'OCUPACIÓ DES DEL MUNICIPALISME: PASSAT, PRESENT I FUTUR

1. Introducció

Històricament les lluites populars han tingut en els municipis, en les seves organitzacions populars i institucions municipals, un dels puntals primordials al nostre país. Es pot tenir en compte com a precedents: la proclamació de la Segona República, que ho va fer com a conseqüència de la victòria de les forces republicanes a les eleccions municipals de 1931; l'organització de milícies populars antifeixistes durant la Guerra d'Espanya entre 1936 i 1939; l'arrelament local de la lluita contra la dictadura a partir dels anys 60 al voltant de la connexió entre les lluites veïnals, obreres i de recuperació cultural; i després de la Segona Restauració borbònica (procés altrament conegut com a "transición democrática"), amb l'existència d'un municipalisme independentista i d'esquerres lligat a les lluites populars (les Candidatures d'Unitat Popular i altres candidatures locals), presents en diverses poblacions petites i mitjanes arreu dels Països Catalans, ja a partir de les primeres eleccions el 1979 i fins a l'actualitat.

La CUP són un dels elements que més atenció han rebut en el marc dels avanços que està experimentant el conjunt de l'esquerra independentista, tant per la seva actuació pública com per la seva transcendència en els mitjans de comunicació de masses. Aquest fet va començar a prendre forma arran de les eleccions municipals de 2003, però no va ser fins les de 2007 que es va constatar més àmpliament. Els resultats obtinguts en aquestes eleccions són un modest però valuós patrimoni polític de l'esquerra independentista, i cal valorar-los en la seva justa mesura.

Tant els resultats com el treball realitzat per la CUP són en bona mesura fruit de l'existència d'una esquerra independentista plural i organitzada, que les impulsa i que contribueix a donar coherència en el marc d'un projecte polític global d'alliberament nacional i social. No es poden entendre la CUP sense l'esquerra independentista organitzada i el treball realitzat per aquesta fins al moment present. És aquest treball i el que han realitzat les mateixes candidatures el que ha permès la seva eclosió.

El caràcter i especificitat de la CUP exigeixen que aquestes tinguin una dinàmica pròpia al si de l'esquerra independentista. Al mateix temps, però, no es poden entendre la CUP al marge de la mateixa esquerra independentista. La CUP no suposen una "superació" de les dinàmiques i la incidència de l'esquerra independentista assolides fins al moment

actual, sinó que són l'extensió mateixa del projecte d'aquest sector polític, un projecte que abasta progressivament nous àmbits i amb major profunditat que no pas fins ara. Cal no oblidar que aquest avenç de l'esquerra independentista també es reflecteix en d'altres àmbits, com l'estudiantil, l'antirepressiu o el juvenil.

La CUP són un avenç per a l'esquerra independentista en la mesura en què representen una ampliació dels sectors populars que s'identifiquen amb el seu projecte. Són producte de polítiques d'unitat popular que fa anys defensa l'esquerra independentista: l'aliança entre els diferents sectors en lluita de cada municipi al voltant de programes de lluita municipal orientats a la denúncia del marc polític, econòmic, social i cultural que representen Espanya i França.

2. Des del municipi al conjunt de la nació

Bona part dels èxits polítics de la CUP s'han recollit mercès a una tasca política seriosa, desenvolupada en els àmbits municipal i comarcal, aquells àmbits on més garanties hi havia de poder intervenir, els àmbits territorials on la militància organitzada desenvolupa les seves tasques polítiques.

En els darrers anys l'esquerra independentista ha realitzat una important tasca d'arrelament en els teixits socials i polítics locals d'arreu del país. Ha hagut de superar una dècada de recuperació lenta i progressiva, venint d'una desfeta política gairebé completa de l'independentisme com a conseqüència de la seva derrota militar i política. Fruit d'aquest con-

text històric, una nova generació d'independentistes ha hagut de començar a treballar en l'àmbit local, l'àmbit més proper a la militància i on la incidència en la societat era més directa. El salt dut a terme amb la CUP ha de ser interpretat com la continuació i la maduració lògica de les dinàmiques de treball existents fins ara. Queda encara molt de terreny per recórrer en el treball municipal i comarcal, tant a nivell quantitatiu com qualitatiu. Cal encara fer molta feina d'expansió territorial, que només podrà ser conseqüència del debat i la pràctica política rupturista en diferents àmbits (l'urbanístic, fiscal, de serveis, etc.). Creiem que, si bé és necessari que la CUP vagin assumint posicionaments polítics d'abast nacional, en aspectes que superin els marcs municipals, la prioritat passa per continuar treballant fonamentalment en els nivells local i comarcal. Cal dur aquesta tasca mitjançant l'adequada coordinació a nivell nacional de les candidatures, sense la qual es perdria la perspectiva nacional i es desaprofiterien els esforços realitzats a nivell local. Tanmateix, cal tenir present igualment que precipitar-se i confondre les condicions reals per desitjos pot suposar perdre molts anys de feina, mentre que avançar a través del consens i de les passes segures són la garantia per continuar creixent i recollint fruits.

La CUP han d'estendre's territorialment al conjunt dels Països Catalans i continuar desenvolupant la seva pràctica política, tot definint amb ella el seu projecte polític. Però aquesta extensió ha de ser sempre fruit de les condicions reals de l'esquerra independentista a nivell local, i producte de la seva maduració. La decisió de crear una Candidatura ha de suposar enfortir l'esquerra independentista en el territori, reforçar el poder popular organitzat de cada municipi, comptant amb el consens d'aquests sectors i fruit d'una aposta de l'esquerra independentista local o del seu àmbit territorial. Crear una CUP sense que es donin aquestes condicions no solucionaria les mancances polítiques i organitzatives existents, que continuaran existint, i suposaria un inútil exercici de crema d'etapes que sols generaria la il·lusió d'un avanç que seria irreal. Si volem reforçar un espai polític d'unitat popular, un moviment en lluita, els vots només poden ser conseqüència de la lluita i l'organització popular, mai de la tasca dins les institucions en particular. Per tot això cal una aposta clara i inequívoca per part de les organitzacions de l'esquerra independentista per la CUP, així com per la creació d'espais de trobada, de debat, i si cal, de decisió política, que només poden ser producte del reconeixement mutu entre independentistes i de la voluntat d'avançar en la lluita per la independència i el socialisme.

3. Un model original i autòcton

És necessària una relació fluïda entre les diferents estructures de l'esquerra independentista, dins les quals cal comptar-hi la CUP. Aquesta relació s'hauria de traduir primer en unes relacions franques i transparents, per després esdevenir en coordinació política, tot partint de la necessària autonomia de les diferents organitzacions i estructures d'esquerres i independentista.

Cal refermar la dinàmica actual caracteritzada per un cert creixement i per la maduració

dels plantejaments polítics del moviment. Només si sabem consolidar cada passa, sense voler cremar les encara minses conquestes assolides, es podrà avançar sòlidament. És per això que reiterem que la clau de l'èxit resideix en bona mesura en trobar una fórmula de moviment que ens serveixi tant per a les lluites en el dia a dia com per a establir canals de comunicació interns transparents, democràtics i funcionals. Aquesta estructura i aquest model de moviment han de servir per a coordinar les diferents organitzacions i estructures de l'esquerra independentista, per dotar-les d'implantació arreu del territori, i adaptar-les a la realitat social dels Països Catalans així com a les necessitats polítiques del moviment. Mentre no aconseguim presentar un moviment amb una fesomia que encaixi en el que la gent d'esquerres i independentista d'aquest país espera i necessita, difícilment arrelarem en el si de la societat. Això no ho podem fer des de models preconcebuts traslladats de manera idealista a la nostra realitat, ni tampoc adoptant models clàssics, com pot ser el de partit dirigent i organitzacions de masses o sectorials que actuïn com a corretges de transmissió. L'estructura que necessitem haurà de permetre de treballar en el seu sí a militants dels més diversos àmbits: sindicalistes, ecologistes, estudiants, aturats, militants veïnals, activistes polítics, etc., i fer-ho de forma dinàmica, teixint complicitats amb les més diverses iniciatives polítiques, socials i culturals que arreu del país qüestionin el model de país imposat, apareixent alhora davant la societat com una mateixa i sola expressió. En definitiva, com un moviment polític. És per això que creiem que en el moment actual de desenvolupament de l'esquerra independentista, el plantejament més adequat per a articular el moviment és un espai de coordinació en què les diferents expressions organitzatives de l'esquerra independentista participin en peu d'igualtat. Només un moviment entès com a conjunt d'estructures polítiques que treballin en diferents àmbits o fronts, al voltant d'uns objectius compartits, i amb una pràctica política coordinada, pot facilitar que la CUP avanci en implantació, en solidesa política i esdevinguin capaces de resistir la repressió.

LA LLUITA ESTUDIANTIL: RESISTÈNCIA DES DE LES AULES

1.- Introducció:

El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) som l'organització estudiantil de l'esquerra independentista, nascuda, l'any 2006, arran de la fusió de les organitzacions estudiantils Alternativa Estel i la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans (CEPC). Treballem amb voluntat d'esdevenir l'eina de totes les estudiants dels Països Catalans per la seva autoorganització, formació i presa de consciència en la defensa dels nostres drets com a estudiants i persones.

El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans és l'única organització estudiantil present a totes les universitats públiques del país, de Perpinyà a Alacant, i a més d'un centenar

d'Instituts d'Ensenyament Mitjà. Som l'única organització nacional capaç d'aglutinar als estudiants que vulguin defensar un marc d'ensenyament propi pels Països Catalans des d'una òptica rupturista i d'esquerres.

2.- L'educació com a motor de transformació social:

L'educació ha estat, i és utilitzada per les classes dominants dels estats espanyol i francès per formar persones sotmeses als seus interessos i al seu ordre. Hem de ser capaços de girar la truita i fer de l'ensenyament una eina per transformar la nostra societat i alliberar-nos de l'opressió nacional i social que patim actualment.

Per fer aquest gir en el paper de reproducció de valors i de control que se li atorga a l'educació, és necessari assenyalar les dues principals funcions que se li han atribuït a l'escola de masses a l'hora de reproduir l'ordre social:

- Com a mecanisme de preparació per a la producció: Aquesta funció és bàsica per entendre el sistema educatiu com a transmissor de coneixements, aptituds i actituds que formaran part del bagatge de les persones com a força de treball en el futur. Però sobretot és important la utilització del sistema educatiu com a component disciplinari i de socialització en l'ordre establert. Els estats ocupants i les classes dominants se serveixen de l'educació per “preparar” la nostra arribada al món laboral com a persones submises.

- Com a distribuïdora de persones en l'escala social i en la divisió social del treball: D'aquesta manera l'ensenyament formal serveix per a perpetuar tot tipus de desigualtats socials i contribueix a la reproducció de les desigualtats de gènere, en transmetre esquemes, percepcions i valors patriarcals als estudiants.

Mitjançant el control del sistema educatiu, els estats espanyol i francès reproduïen la ideologia dominant, amb l'objectiu de legitimar l'ordre nacional i social imposat, i destruirnos com a poble. Per a fer front a tota aquesta ofensiva opressora és necessari recuperar l'educació com a motor de transformació al servei del poble treballador català. Per a recuperar l'escola transformadora és imprescindible tenir clars quatre aspectes:

a) L'educació mai ha sigut neutra, sempre ha estat lligada a un sistema de valors determinat. És per això, que per crear un projecte educatiu transformador hem d'estar vinculats a un projecte social global de transformació de la societat. Per tant, en un país lligat als estats espanyol i francès i un sistema educatiu lligat a una ideologia conservadora mai s'aconseguirà transformar l'educació i convertir-la en un motor de canvi. És per això que l'educació només serà un motor de transformació social si la lliguem amb una ideologia rupturista i independentista que trenqui amb l'opressió nacional i social que vivim actualment als Països Catalans.

b) Si volem una educació que actuï com a eina de canvi social cal canviar els valors que es

transmeten a les escoles i universitats del nostre país. Actualment, valors com la competitivitat i l'individualisme regeixen els sistemes educatius espanyol i francès. Aquests valors no són propis d'un sistema educatiu alliberador, crític i transformador, sinó que formen part de la ideologia dominant que els imposa als estudiants per a continuar reproduint-los perètuament.

c) El fenomen de la immigració multiètnica, que en les darreres dècades ha esdevingut molt nombrosa i diversificada. L'escola ha de ser un factor determinant per a la integració dels nousvinguts. L'escola ha d'estar preparada per acollir nenes i nens de diferents cultures i llengües, i ha de ser capaç d'integrar als nousvinguts al nostre poble, a la nostra identitat i a la nostra cultura.

d) Per tal que l'ensenyament eduqui en valors i principis alliberadors i transformadors, tot lligat a un projecte global de transformació de la societat, i lluitant per la integració de tots els nousvinguts al nostre poble, aquest ha de desenvolupar-se en el marc de l'escola pública.

Ens trobem en una estratègia global encaminada a equiparar l'educació a una mercaderia al servei del capital. Hom pretén elititzar l'ensenyament, i caminar cap a la privatització encoberta del sistema educatiu. Davant d'aquesta estratègia privatitzadora, cal reconstruir l'educació pública i de qualitat al servei de la societat, com a eina per a defensar els nostres interessos com a treballadors dels Països Catalans.

3.- L'educació que volem als Països Catalans:

- Ensenyament públic:

Volem un ensenyament que sigui únicament públic, gratuït i universal, i que s'encamini a l'eliminació de les desigualtats de classe i al desenvolupament acadèmic i personal dels i les estudiants com a motor de transformació social. Per assolir aquest model d'ensenyament públic, a tots els nivells, no poden existir traves acadèmiques, burocràtiques, ni econòmiques. Defensem un model educatiu que sigui per a tots i totes, per a avançar cap a una societat transformadora que potencii la formació de les persones que la conformen. Apostem per una educació gratuïta, que a la vegada no representi una despesa pels i les estudiants, on estiguin solucionades totes aquelles qüestions com ara les polítiques socials d'habitatge, de transport públic, de renda o d'altres serveis.

De la mateixa manera entenem que un ensenyament veritablement públic ha d'estar gestionat únicament i exclusiva per l'administració pública sense concessions ni intromissions de capital privat, perquè entenem que l'educació i els serveis que se'n deriven no poden generar mai beneficis econòmics.

-Educació Catalana:

Volem una educació catalana, tant en llengua com en continguts. És a dir, que sigui des de i per els Països Catalans. La llengua catalana ha de ser la llengua vehicular de l'ensenyament.

Més enllà de la docència, cal que hi hagi investigació, producció científica i bibliogràfica en llengua catalana i feta i orientada a les necessitats dels Països Catalans. Cal redefinir els currículums educatius per tal que aquests parteixin de la nostra realitat social, política i cultural com la via per a fomentar el desenvolupament de la nostra societat de manera harmònica amb el territori.

En el mateix sentit és imprescindible el repartiment equitatiu dels centres educatius en funció de les necessitats territorials.

-Educació popular:

Volem un ensenyament popular en què l'educació estigui al servei de les persones i de la societat, i no del mercat. Aquesta educació transformadora ha de ser participativa, integral, multidisciplinària, integradora i encaminada a fomentar l'esperit crític. Per assolir una educació participativa cal superar les classes magistrals i fomentar una renovació pedagògica, basada en la interacció professor-alumne en una relació d'igual a igual. Cal que fomenti un esperit crític, i potencii la capacitat de presa de decisions i d'anàlisi de la persona. Aquesta educació ha de ser integradora, ha de respondre i d'adaptar-se a les necessitats de col·lectius minoritzats o que requereixin una educació especial al marge dels esforços econòmics que això suposi.

A més, l'educació popular que proposem ha d'entrellaçar el fet educatiu o acadèmic amb l'entorn social i natural, ja que és important la lectura del "text" però té vital importància per la transformació social la lectura del "context": l'organització educativa ha de participar activament en el desenvolupament comunitari per fer de l'acte acadèmic peça significativa del motor transformador contrahegemònic.

De la mateixa manera, els i les estudiants han de participar d'igual a igual dins dels centres educatius en la presa de decisions envers el seu funcionament. Els i les estudiants han de ser reconeguts i han de disposar dels mitjans necessaris per assolir el paper de subjectes actius, amb els drets i deures que se'n derivin, dins dels centres.

- Ensenyament de qualitat:

Volem un ensenyament de qualitat amb institucions acadèmiques que no es regeixin per interessos partidistes ni econòmics sinó que ho facin per a proporcionar les infraestructures adients per a desenvolupar correctament les tasques acadèmiques. Aquest ensenyament ha de partir de i promoure models educatius racionals, científics, és a dir, verídics i comprovables mitjançant mètodes empírics, i laics, defugint dogmatismes.

Ha de disposar dels recursos reals per tal de garantir l'assoliment dels objectius desitjats. És imprescindible disminuir el nombre d'alumnes per aules així com dotar als centres educatius de tots aquells equipaments necessaris com biblioteques, aules, laboratoris, sales d'informàtica i materials de suport a la docència.

-Educació antipatriarcal:

Volem un ensenyament antipatriarcal, és a dir, un model educatiu que fomenti el desenvolupament de les persones en la igualtat independentment del seu sexe o opció sexual, alhora que recuperi el paper de les dones en la història. Denunciem l'existència del currículum ocult dins dels centres educatius, així com l'existència de patrons de segregació horitzontal i vertical dins de la comunitat educativa, pels quals l'escola esdevé un espai de construcció d'identitats de gènere reproductores de desigualtats.

Cal superar el model d'educació mixta actual i treballar per l'assoliment de models coeducatius, basats en el reconeixement i el respecte envers les diferències biològiques i la diversitat d'opcions sexuals. Aquest model ha d'ésser transversal dins del currículum educatiu dels i les alumnes.

4.- Les actuals problemàtiques i la lluita per un model educatiu propi als Països Catalans:

Els canvis socioeconòmics derivats de la globalització neoliberal han tingut importants efectes envers els serveis públics, dins dels quals cal incloure l'educació com un dels serveis més destacats. Ens referim al procés de liberalització de l'educació per tal de sotmetre's a les regles del mercat. Aquest procés mercantilitzador cal entendre'l des de dues perspectives: la importància estratègica dels sistemes educatius com a transmissors de coneixements i valors, i els beneficis econòmics que el sector privat pot assolir a partir de la liberalització de serveis anomenats públics. Aquest procés liberalitzador pretén socialitzar els costos i privatitzar els coneixements.

La dualització de l'escola entre el model públic i el model privat-concertat com a model educatiu que ofereix majors possibilitats de progrés n'esdevé un dels principals puntals.

En algunes zones del país on les realitats socioeconòmiques són més desfavorides la xarxa pública té tan sols un caràcter assistencialista. Tanmateix, la situació de l'ensenyament públic tot i ser alarmant gaudeix d'una certa salut gràcies a la voluntat, ferma, de part dels i les professionals que hi treballen.

Més enllà de l'escolarització obligatòria, la Formació Professional s'encamina a transmetre coneixements mecanicistes que ofereixin mà d'obra dòcil i fàcilment substituïble. Els darrers temps, es plantegen reformes que diuen oferir eines per al reciclatge professional i la formació continuada, si bé aquestes es deuen més a la inestabilitat del mercat de treball que no pas a millorar la qualificació i el reconeixement acadèmic i sociolaboral dels i les estudiants.

En el cas de les universitats, després del boom assolit a les darreres dècades sota la creença que la formació universitària promovia la mobilitat social i que han creat generacions de titulats de tot tipus que no eren absorbits pel mercat de treball, se'n planteja una important reestructuració. En comptes d'adaptar-se el mercat al capital social que sorgeix de les

universitats, es tendeix a la inversa: adaptar la universitat a les necessitats del mercat, perdent la seva funció de formació de persones crítiques així com laminant-se el concepte d'autonomia universitària. Dit d'altra manera, es considera que les universitats estan malgastant recursos públics en generar perfils que no interessin en termes econòmics i es busca una elit universitària, a nivell europeu i la seva àrea d'influència, preparada per mantenir l'actual sistema socioeconòmic, que sorgeixi a partir de la competència i de l'establiment de filtres d'accés que acaben remetent-se al nivell de renda (persones que disposin de recursos suficients per a dedicar-se exclusivament a l'estudi, fent així incompatible la vida laboral amb la vida acadèmica de l'estudiant). Així, es troben cada cop més qüestionats aquells àmbits del coneixement humanístics. Aquest fet es dona en una conjuntura on els estats i les administracions no incrementen la seva despesa en la prestació de serveis alhora que els centres universitaris demanen més recursos. S'obre la via, doncs, a la injecció de capital a canvi però d'importants contrapartides. Més enllà d'obrir nous i suculents espais al lliure comerç, el neoliberalisme pressiona per obrir les portes de les empreses en la gestió i configuració de l'educació superior a través del finançament dels centres educatius i d'encaminar els seus estudis així com la investigació universitària als seus interessos.

No podem obviar la lectura en clau nacional d'aquestes reformes, ja que el procés de construcció d'una identitat europea junt amb les resistències estatals a no perdre la capacitat d'incidir en els continguts afecta directament a les possibilitats d'avançar cap a un marc educatiu propi, la configuració d'un nou currículum educatiu o la normalització de la llengua catalana com a llengua vehicular de l'educació.

L'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES): L'últim pas cap a la liberalització completa del mercat de l'ensenyament.

L'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES), també conegut com a Procés de Bolonya, que cerca destruir els drets dels estudiants, té unes pautes d'aplicació molt fragmentades que dilueixen i dificulten la seva identificació. Per això presentem una sèrie de consideracions repartides en diversos nivells que doten d'un contingut crític les denúncies que des de l'Esquerra Independentista Catalana volem donar a conèixer.

-A nivell general:

- El debat que s'ha portat i es continua portant als nostres centres sobre les reformes tan sols gira al voltant de la seva aplicació, i mai sobre els continguts de les mateixes. A més a més, els terminis d'urgència pel que respecta a la posada en marxa de l'EEES, provoquen una assumpció del procés sense un balanç crític necessàriament exigible.

- Es treballa sobre la premissa que «la Universitat ha d'estar al servei de la societat», però realment es considera que «l'educació ha de respondre a les necessitats de l'empresa i del mercat», aplicant una visió reduïda i tendenciosa del que representa la "societat". Així

doncs, la Universitat perd la seva vertadera autonomia, la seva capacitat d'obrir-se a les necessitats del món contemporani sota la independència moral i científica de tot poder polític i econòmic. L'adaptació de l'ensenyament universitari a les exigències del mercat implica la conseqüent pèrdua de la distància necessària per al foment d'un autèntic pensament crític.

- No podem aïllar aquesta reforma del procés socioeconòmic que s'està vivint a nivell mundial. Així doncs, les directrius generals d'aquesta convergència europea en educació superior són marcades per l'Organització Mundial del Comerç (OMC) amb el seu Acord General sobre el Comerç de Serveis (AGCS), on es considera l'educació com un «servei públic d'interès econòmic general» preparat per a ser privatitzat. De fet, la participació de la Comissió Europea amb els seus informes sobre l'adequació entre l'Estratègia de Lisboa (2000) i l'EEES mostren l'objectiu de reconversió industrial de la Universitat segons la lògica de mercat.

- La creació del sistema comparable i comprensible de titulacions està clarament guiada per la pretensió de construir tot un mercat europeu d'educació superior i poder comerciar amb facilitat amb "productes educatius". Com a objectiu central, es busca la competitivitat del sistema europeu d'educació superior i l'atracció mundial d'estudiants, perquè aquests ja no són considerats ciutadans en l'exercici del seu dret (a l'educació), sinó potencials consumidors i clients d'una mercaderia.

-A nivell d'aplicacions del procés:

-Sobre les titulacions:

- L'estructura de cicles impulsada per la convergència tan sols aprofundeix en la precarització i devaluació dels Graus alhora que consolida una demanda creixent per cursar uns Postgraus cada vegada més encarats a convertir-se en necessitat per a molts i negoci per a uns pocs. Per tant, observem com la Universitat esdevé un gran canal de formació professional orientat a futurs treballadors precaris fragmentaris i desqualificats.

- Mentre que el Grau sofreix una rebaixa de coneixements i una desqualificació generalitzada, el Postgrau d'especialització assumeix l'elitització: augment de taxes, proves d'accés, numerus clausus, increment del ritme de treball de l'estudiantat o l'alumnat...

-Sobre les beques i ajudes:

- És preocupant la possible substitució lenta de les ajudes a fons perdut (beques) pels préstecs-renda, és a dir, el compromís de pagament futur de les despeses dels estudis (hipoteca).

- Es parla molt de mobilitat i de facilitar els tràmits burocràtics, sobretot pel que respecta a la convalidació de crèdits, però poc o res es parla de les traves econòmiques lligades estretament a l'oferta de beques Erasmus. Es veu clara una necessària adaptació d'aquestes al nivell de vida del país d'acollida.

-Sobre el model pedagògic:

· A les nostres aules ens trobem diferents pràctiques innovadores pel que respecta metodologies d'aprenentatge. Aquesta reforma pedagògica que suposadament acompanya la convergència és una farsa. La majoria dels professors/es no se la creuen i l'administració desil·lusiona en no ser capaç de copsar la important injecció de recursos per a formació del professorat i renovació d'infraestructures que suposa, sent aquestes plantejades només de forma molt tímida.

· La falsa concepció de revolució pedagògica continua en un altre sentit. Se'ns planteja un canvi sobre allò que s'ha d'aprendre, indicant la necessitat de fomentar l'adquisició de competències i habilitats enfront dels coneixements. Tot això perquè els seus objectius de l'educació són: les necessitats del mercat laboral de treball i d'una societat en constant

transformació. La capacitat d'adaptació és més important que els coneixements substantius, deixant de banda les consideracions acadèmiques i pedagògiques per centrar la selecció dels continguts en les demandes dels empleadors. En lloc d'entendre les competències com part de la metodologia, es prenen com a fi en si mateixes.

-Sobre els crèdits ECTS:

· L'establiment del nou còmput d'hores d'aquest tipus de crèdit (25/30h de treball de l'estudiant), consagra la figura de l'estudiant a temps complet. Equival a traslladar la jornada de treball de 35h setmanals a l'ideal d'estudiant. Això implica la impossibilitat de compaginar feina i estudis al mateix temps.

-Sobre la qualitat:

· L'objectiu de la qualitat de l'ensenyament superior s'entén des de l'òptica de la competitivitat entre els centres universitaris. Conjuntament amb la introducció de les tècniques de gestió privada suposa la subordinació als criteris d'eficiència, eficàcia i rendibilitat sobre qualsevol altra consideració. Un model mercantilista que agreuja i és motor de generació de desigualtats entre els diferents centres.

-Sobre la llengua Catalana:

· La generació d'una dinàmica competitiva i de creació de pols d'excel·lència afavoreixen l'hegemonia de certs idiomes i cultures sobre altres. De fet, des de la creació del "Distrito Único" a l'Estat espanyol, el nombre de classes en català no ha parat de créixer i ara es comencen a oferir cursos de postgrau completament en anglès. A això s'ha de sumar l'homologació de titulacions a nivell europeu, que amenaça l'autonomia universitària i pot treure de les universitats les particularitats de cada país.

-A nivell de l'Estat espanyol:

· La reforma de la LOU ha estat una farsa. El PSOE, en lloc d'abolir-la com havia promès a

les eleccions, s'ha dedicat a maquillar alguns dels punts més controvertits, però deixant intacte l'esperit neoliberal contra el que va eixir tota la comunitat universitària en temps del PP (cal recordar que la LOU es tracta de la llei marc sobre la qual s'aplica l'EEES a l'Estat espanyol).

· El Reial Decret per a l'Ordenació dels Ensenyaments Universitaris, aprovat el 27 d'octubre del 2007, guarda moltes sorpreses desagradables que cal criticar, entre les quals:

a) al títol apareix el nom de la universitat

b) les pràctiques (que poden arribar a 60 crèdits) no són remunerades

c) l'agència estatal de qualitat (l'ANECA) controla realment l'autonomia universitària.

-A nivell de l'Estat Francés:

· La reforma de les universitats té com a objectiu la competitivitat i la rendibilitat. Cal atacar, per tant, les preocupacions capitalistes de la reforma i els que la defensen, lluitant ara i sempre contra el sistema LMD (Licenciatura-Màster-Doctorat) que aboca l'alumnat cap a uns estudis universitaris curts i professionalitzants, lluny de l'esperit crític i de la recerca, no rendible als ulls de la patronal i dels governs. Així doncs, és aquest sistema sobre el qual reposa l'aplicació de totes les reformes liberals que concerneixen la Universitat de Perpinyà.

· A aquest procés de destrucció de la universitat pública s'ha afegit, entre altres coses, l'any 2005, el decret ANR (per a l'Agència Nacional de la Recerca), que sotmet la investigació als interessos capitalistes a través de finançaments dels projectes d'investigació segons criteris d'innovació, d'excel·lència i de rendibilitat econòmica.

· La llei relativa a les llibertats i responsabilitats de les universitats, és a dir, la Llei d'Autonomia Universitària, s'inscriu completament en aquest seguit de reformes liberals. El text situa clarament la universitat com una eina suplementària a la disposició dels caps d'empresa. Llança les universitats, a través de la reducció i limitació del finançament públic, als braços del capitalisme. De fet, introdueix al Consell d'Administració de la universitat un cap d'empresa i un altre agent del món econòmic. A banda d'augmentar les competències d'aquest òrgan permeten que decideixi la supressió o creació de carreres i projectes d'investigació, entre altres qüestions.

LA LLUITA ANTIREPRESSIVA, ARA: ALERTA SOLIDÀRIA

-Introducció:

Els principals aspectes que destaquen en la present ponència són les modificacions en el sistema repressiu dels darrers 20 o 25 anys. Posem en evidència la lenta adaptació de la lluita antirepressiva a aquest model repressiu. Aquesta ponència no pretén ser cap estudi analític sinó tan sols orientatiu. Pretén proporcionar una idea bàsica sobre el camp repressiu en el període 1995-2007.

El text acaba amb diversos apunts sobre Alerta Solidària, les seves mancances més importants i l'exposició de les seves prioritats per als propers anys.

1- El Procés de Vinaròs

Alerta Solidària compleix en els propers mesos els 7 anys d'existència. Va sorgir l'any 2001 de l'empenta inicial del Procés de Vinaròs. En aquell intent de reestructuració del moviment, es van definir diferents comissions de treball i només dues van reeixir en el treball encarregat i en el temps. Una era la Comissió Jurídica i Antirepressiva i l'altre, la Comissió de Comunicació (i premsa). El perquè altres comissions no sobrevisqueren o, simplement no arribaren ni a començar a treballar és un tema interessant que, si bé no tractarem en aquestes jornades, ajuda a comprendre tensions que Alerta no pogué eludir, tot i que sí superar amb el pas dels anys.

Era una necessitat objectiva dotar l'Esquerra Independentista d'una organització que complís les funcions que anys enrere havien realitzat els Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans. I entre aquestes funcions, cal destacar que no només s'entenien les estrictament antirepressives sinó també la tasca aglutinadora de tot el moviment: el caràcter unitari és i ha estat des del primer dia un valor d'Alerta Solidària.

2-Context polític i repressiu, dels 90 fins avui

a) Dispersió de la lluita antirepressiva

Durant els darrers anys de la dècada dels 90, la feina antirepressiva la van anar realitzant coordinadores, plataformes i altres conglomerats de persones i col·lectius distints. Responien majoritàriament a casos concrets i la resposta solia ser d'abast local o regional. A tall d'exemple, les manifestacions antifeixistes de Barcelona, del 12 d'octubre, generaven detencions i, amb aquestes, plataformes d'encausats d'òrgens geogràfics i ideològics heterogenis.

La resta de moviments polítics i socials tampoc tenien coberta la sectorial antirepressiva. De fet, coincidíem amb persones d'aquests moviments en les plataformes de detingudes o en dispositius puntuals de cobertura antirepressiva (manifestacions, concentracions...).

La mili obligatòria havia estat abolida l'any 2002 i amb ella moria també la decadent repressió a la insubmissió, lluita pal de paller de molts moviments polítics i socials durant els 80. Aquest paper el va anar assumint lentament el moviment d'okupació, especialment d'ençà de moments històrics d'aquest moviment social eminentment urbà com el desallotjament del cinema Princesa l'any 96. A partir del moviment okupa es produeixen canvis en la percepció social d'aquests “fenòmens”, amb noves terminologies, noves criminalitzacions i noves dinàmiques de lluita i de repressió.

b) Els mitjans de comunicació

Els mèdia, en l'estudi realitzat per la Comissió Jurídica i Antirepressiva del Procés de Vinaròs, van ser identificats com el pilar amb més emergència dins del sistema repressiu. La liberalització de les televisions va comportar un major reforçament del poder d'uns quants lobbies sobre l'opinió publicada i, les esclatxes d'informació no tergiversada van anar disminuint sensiblement. Procés aclaparador que ha continuat fins avui dia especialment en els mitjans escrits. Els combinats a base de termes vulgaritzadors com ara “skins”, “okupes”, “antisistema” són habituals durant els 90, sumant-se al etern adjectiu pejoratiu de “jove”.

Durant aquesta època i fins a la recuperació de la Moncloa pel PSOE, l'any 2004, l'estrella de la criminalització és la relació, real o fictícia, amb la “kale borroka” o amb ETA. De fet, amb un “terrorisme islàmic” per descobrir o per inventar, l'activitat armada d'ETA era l'autèntica obsessió de les brigades policials d'informació i, amb l'eficaç coordinació gestada des del Govern Civil (des de l'any 97, Delegació del Govern), la tasca periodística al servei del poder va permetre localitzar “bascos radicals” en mobilitzacions okupes, antiexèrcit, anti-ETTs, etc. d'arreu dels Països Catalans.

Existeix la creença que Alerta Solidària ha treballat molt bé les relacions amb els mitjans de comunicació. I si bé és cert que des del primer dia, conscients del paper clau d'aquests en el sistema repressiu, vàrem decidir centrar-hi bona part dels nostres esforços, cert és també que en un inici ens hi va ajudar la dissolta Comissió de Comunicació del Procés de Vinaròs (que va sobreviure al Procés durant un any i mig, aproximadament). Des de llavors, el manteniment de l'atenció mediàtica ha estat l'únic mèrit d'Alerta. Hem conegut moltes periodistes i hi tenim cert accés però el dilema que ja vàrem plantejar dins del Procés de Vinaròs encara ens causa força mals de caps: que Alerta Solidària, o millor dit, que notícies relacionades amb casos de repressió siguin sovint publicats pels mitjans als quals interpel·lem, és positiu per al cas en concret, però, ho és per al conjunt del moviment? Quan a la pràctica aquest només surt als mèdia relacionat amb detencions, disturbis, accions de sabotatge... aquesta imatge, ens és positiva? La resposta ràpida de qualsevol és que caldria que apareguessin notícies diferents, constructives, positives (com ha estat el cas de l'ascens de la CUP, per exemple). Però llavors, la deducció que queda per fer és, que Alerta surti tant als mitjans de comunicació, potser no és perquè s'ho hagi treballat gaire bé, sinó perquè les

notícies que genera són les úniques interessants per a la premsa. Cal assenyalar aquí que per activa i per passiva, Alerta Solidària ha demanat al conjunt del moviment la creació de nou de la sectorial de comunicació i premsa. Només aquesta pot ser garant de més presència nostra als mèdia i en clau constructiva. D'aquesta presència, la visualització de que som un moviment que proposa, que treballa, que s'entrega al país, seria la millor eina anti-repressiva que podria ajudar a les nostres represaliades.

c) L'acció armada als Països Catalans

Terra Lliure publica la seva dissolució l'any 1994 però la pràctica antiterrorista encara la patim. L'any 95, cau un escamot d'ETA a Barcelona. Es produeixen detencions de catalans que seran acusats de pertànyer a l'organització. L'any 96, en les acaballes del govern PSOE, s'aplica l'indult forçat a dos presos de Terra Lliure, detinguts en l'Operació Garzón del 92. Queden a presó 2 militants més de Terra Lliure que només reben el suport d'una part de l'independentisme i un altre en règim obert, que rep suport d'un altre sector. Extraditat des d'Alemanya arriba a l'Estat, l'any 1997, i a Catalunya en acabar el 99, en Benjamí Ramos que, al seu torn, rebrà el suport d'una altra part petita de l'independentisme fins al seu alliberament l'any 2001. Abans de sortir de presó però, en iniciar-se el 2001, va caure un nou escamot d'ETA a Barcelona, i de nou també, diversos catalans i catalanes van ser detingudes i empresonades. Vist el panorama de divisions a l'hora de practicar la solidaritat vers uns o vers uns altres, és fàcil comprendre de nou el trencament que suposà la nova onada de catalanes empresonades per causes alienes a la catalana. Això darrer en el moment just de transició de la Comissió Jurídica i Antirepressiva del Procés de Vinaròs a Organització antirepressiva. Al marge però de les puntuals detencions en operacions antiterroristes (les tortures, els empresonaments, les dispersions...) la conseqüència més demolidora per al conjunt del moviment fou l'embranchida criminalitzadora. Els mèdia, tots a una, van forçar l'assumpció dels termes "okupes" amb "terroristes" (criminalització que no es va donar tant cap a l'independentisme, considerat de menor importància en el rang d'enemics interns a abatre; l'okupació, amb totes les seves mancances i disparitats, comptava amb una simpatia social molt gran, molt més que ara).

d) Les Brigades d'Informació

Amb 100 persones treballant només a la ciutat de Barcelona, la Brigada de Información del Cuerpo Nacional de Policía sí tenia molt més desenvolupada les relacions amb premsa.

La Guàrdia Civil, en no gaudir de la preferència de tracte del Ministeri d'Interior ha treballat molt menys aquest aspecte però no menys el marcatge i seguiment de la dissidència política, especialment en el País Valencià, Tarragona, el Penedès i el Vallès.

La Brigada de Información del Cuerpo Nacional de Policía va iniciar una metodologia de treball durant el govern d'Aznar que no ha tingut continuïtat en intensitat, durant el govern Zapatero. D'una banda cal situar el canvi de tracte que rep el tema basc. Amb Zapatero

arriba el diàleg i la mateixa Esquerra Abertzale, per raons diverses, redueix sensiblement la seva influència política i activitat armada als Països Catalans. Durant els primers anys del 2000, detencions d'anarquistes a València i d'independentistes a Barcelona. La selecció del militant a detenir en base a fitxers polítics, l'ús de les tortures sense aplicar la Llei Antiterrorista (ja que les consideraven detencions “menors” al costat de les de militants d'ETA o GRAPO), la filtració a premsa de connexions amb ETA, la teoria de la “kale borroka catalana”... són pràctiques que, pel moment han estat aturades, en part per la definició de noves línies de repressió des de les Delegacions del Govern, en part també per sonors fracassos (rectificacions forçades a diaris per publicar informacions falses, absolució dels 3 de Gràcia...).

Al Principat, l'entrada a Barcelona el 2005 dels Mossos d'Esquadra, suposa la desactivació del principal nucli del conegut com Grup 6 de la Brigada d'Informació de la Policia estatal. La policia autonòmica, que des del 2001 es té constància que exerceix tasques de seguiments polítics des de la seu del carrer Pujades de Barcelona assumeix mica en mica, sota el concepte vague d'ordre públic, el marcatge de l'Esquerra Independentista entre altres. Als altres cossos els queda, respecte a nosaltres, les operacions “antiterroristes”, matèria no exclusiva però, d'ençà del cas Torà, realitzat pels Mossos sota coordinació de la Brigada de la Policia Nacional. Ho hem comprovat en el cas Pòrtulas: operació que ha dut 3 mesos una anarquista de Girona en una operació fracàs dels Mossos que va tirar pel terra mesos de treballs de la Guàrdia Civil a la comarca. Cal tenir present també que molts dels “millors homes” de les Brigades dels cossos estatals que abans es dedicaven a nosaltres, ara treballen per la lluita anti “terrorisme islàmic”.

e) Els Mossos d'Esquadra

Des del 1994, ben coneguts a la comarca d'Osona. Any rera any, i camí dels 15.000 agents repartits per tota la Comunitat Autònoma de Catalunya a finals del 2008. D'entrada, el primer efecte de la presència i modus operatiu d'aquest cos, configura una divisió pràctica més en la concepció de Països Catalans. S'engrandeix la distància entre estratègies repressives i necessitats de resposta entre Principat i País Valencià i Illes. D'altra banda, el cos “nou” (conegut en realitat des de fa 300 anys sempre al costat del bàndol absolutista), no ha definit encara una pràctica repressiva comuna per al conjunt del nostre Moviment. Hi ha diferències sensibles entre els Mossos de Vic, Girona, Barcelona, Terrassa, Sabadell, Lleida...

La principal diferència amb els cossos “anteriors” era la seva credibilitat front l'opinió publicada. O millor dit, el seu expedient perfecte, net, polit, sense cap mena de taca ni d'ombra. Cal parlar en passat i en condicional d'aquesta “credibilitat”. Perquè els escàndols de Les Corts han fet molt de mal al cos però encara és massa recent per saber com de bruta ha quedat la seva imatge.

Una policia de proximitat i moderna que ha fet però grans pífies i que no disposa de la base

de dades i dels coneixements que, de l'Esquerra Independentista, disposa la Brigada de la Policia Nacional. Temps al temps.

f) La Tortura

300 catalans i catalanes han patit la tortura en detencions de caràcter polític en el que portem de “democràcia”. El procés contra el regne d'Espanya, al Tribunal Internacional de Drets Humans d'Estrasburg, va ser un revulsiu per a moltes persones que han decidit organitzar-se per fer front a aquesta eina de control social i polític. De les persones torturades durant l'Operació Garzón, al 1992, es crea l'Associació Memòria Contra la Tortura i, arran de la victòria d'Estrasburg, algunes inèrcies parlamentàries van començar a canviar. És molt difícil saber concretar mèrits, culpes i conseqüències, però tot allò va contribuir a la materialització de l'actual Coordinadora per la Prevenció de la Tortura (ens estatal amb una divisió catalana autònoma) i a la progressiva (però molt lenta) implementació d'alguns dels punts que les Nacions Unides exigeix a l'Estat des de fa anys per dificultar la tortura. La propera passa important, la materialització del Mecanismo Nacional per la prevenció de la tortura. En la seva definició hi podrem llegir el com serà la tortura que patirem en els propers anys (o dècades).

g) Multes

Alguns advocats i advocades, ja en l'estudi elaborat per la Comissió Jurídica i Antirepressiva del Procés de Vinaròs ens ho apuntaven: menys presos, menys detencions i més multes. No imaginàvem llavors la febre del civisme però sí que ja es notaven les conseqüències de multes astronòmiques, sancions per evitar presons... quanties econòmiques que aconseguen aturar col·lectius sencers.

Les sancions econòmiques constitueixen avui dia, la principal eina repressiva de l'Estat en contra nostra i, front això, l'Esquerra Independentista encara no ha pres consciència d'aquest perill. Les normatives del civisme, multipliquen els efectes de control polític i social de les normatives “ordinàries”. No tan sols eleven fins l'absurd les quantitats a pagar i escurcen els terminis per a aturar el procés sancionador sinó que, gràcies a la col·laboració (i promoció) dels mitjans de comunicació, els nous sancionats, definits com a “incívics” constitueixen els nous purgats sense credibilitat i defensa possible. L'onada cínica s'ha pogut aturar en algun lloc però el mal general costarà molt de desfer.

h) Europa i el món

El panorama de llibertats l'arrodoneix el context mundial que ens toca viure. A finals del 2001, la UE accelerava l'Eurojust. Polítics, fiscals, jutges i policies, sense separació de poder, comencen la feina definint qui és terrorista sense haver-se posat d'acord però en què és el terrorisme. El mateix absurd es produeix en escala planetària quan no s'accepten definicions que posarien als palestins al mateix nivell que els perillosos periodistes d'Egin, però sí que s'accepten mesures per bloquejar comptes corrents, segrestar persones per tor-

turar-les per mig món, bombardejar camps de refugiats...

Res de tot plegat s'entendria sense l'11 de setembre. Però aquesta data només va significar la carta blanca per a molts processos que feia anys que estaven, aturats o per iniciar, al calaix de l'ala més reaccionària de l'elit política i econòmica mundial.

L'11 de setembre dóna llum verda al projecte de control social perfecte, l'il·limitat, el que per fi supera el debat llibertat versus seguretat. Els mitjans tècnics hi són, només cal escombrar les barreres morals, ètiques... consideracions que s'acaben amb tertulians ben ensenyats i el record de les torres bessones de Nova York, els trens de Madrid i els autobusos de Londres (per anomenar llocs on les víctimes eren blanques, occidentals i cristianes).

Tornant a Europa, l'Eurojust significa extradicions sense judicis previs (com el cas d'en Juanra) i cobertura tècnica a l'Europolícia. Bases de dades creuades per les brigades d'informació europees que, quan cal actuen on convingui. Se suspèn el tractat de Schengen quan interessa sabotejar protestes ciutadanes. Etc. En la contradictòria Europa, Batasuna no és il·legal a l'Estat francès però sí les joventuts comunistes a Txèquia. Especialment a Itàlia i a Grècia les notícies no són tampoc molt esperançadores.

3- Alerta Solidària

L'aproximació al sistema repressiu que patim s'acaba amb la menció de l'eina de que ens hem dotat per a combatre'l. Una eina molt jove i mancada de recursos humans i econòmics. Malgrat l'experiència de companys i companyes dels Comitès, i de la pròpia que acumulem des del 2001 treballant arreu del país, hem comès molts errors. La principal deficiència d'Alerta segueix sent la manca de capacitat de treball real. Senzillament, no donem l'abast. I d'aquí, deriven moltíssimes deficiències en la lluita antirepressiva del moviment que no ha sabut, en primer lloc, estructurar una sola veu, coordinada, que arribi de Nord a Sud, de Ponent a Illes. La cobertura més o menys efectiva es fa mitjançant plataformes locals o regionals (les poques que sobreviuen el pas dels anys) amb els pros i contres que això comporta. És a dir, i com a primera feblesa de l'organització: no disposem de la participació en el nostre dia a dia de persones de punts claus del país. Sense la informació que podrien aportar ens és impossible fer un retrat real, exacte de la realitat repressiva del país, de les tendències, de la repressió de baixa intensitat (multes i petites detencions que no se'ns comuniquen...)... és més, sovint cometem errors d'anàlisi per vicis i pel sobrepes d'algunes àrees, com la de Barcelona, per exemple. Al contrari del que es podria imaginar, per Alerta, ha estat sempre una prioritat mantenir en funcionament aquestes plataformes disperses arreu del país, però essent-hi presents, col·laborant-hi, posant-les en contacte les unes amb les altres. Això tampoc no sempre ha estat possible. L'expansió de l'Organització i la formació constant de la seva militància i la de tota l'Esquerra Independentista segueixen sent, com des del primer dia, les nostres prioritats. La sistematització de dades, la seva anàlisi i, si convé, la seva publicació, és un eix de treball futur, necessari però que queda

supeditat, com tot, a la immediatesa de la urgència, a la necessitat de córrer a apagar focs... o a encendre'ls, si es tracten de fotografies reials entre altres.

La repressió que patim, és molt similar a la que viuen la resta de moviments polítics i socials. De fet, darrerament, la desactivació del moviment okupa, el constant creixement de l'Esquerra Independentista i la major interrelació d'aquesta amb altres expressions de lluita ens fa partícips de dinàmiques conjuntes i, lògicament d'iguals repressions. Ni tan sols és exclusiva de l'Esquerra Independentista la repressió per la crema de fotos del rei. Tampoc ho va ser la repressió per atacs a ETTs i bancs. Tampoc ho és la repressió al moviment okupa actual o al moviment de defensa del territori. L'única diferenciació important la trobem en el llarg període de temps que fa que no patim l'aplicació de la legislació antiterrorista. L'anarquisme (de tall insurreccionalista) inicia, des del 2003, una sèrie d'operacions que l'ha posat al punt de mira.

La majoria de casos atesos en els darrers anys són deguts a detencions en manifestacions (judicis per faltes, lesions, atemptat a l'autoritat, danys, desordres, resistència a l'autoritat...), delictes d'usurpacions (o judicis per danys o faltes), i, alhora que cada vegada són menys els detinguts per operacions d'investigacions sobre sabotatges o similars, són molts i molts més els expedients sancionadors (moltes cíviques o de qualsevol mena). El seguiment de denúncies per tortures (o per agressions físiques en manifestacions) ocupa també una part important de la paperassa antirepressiva actual. La repressió per accions de desobediència civil (per defensar la llengua, el territori, els drets dels immigrants...) s'ha estancat o ha disminuït. La raó no és que aquestes accions hagin minvat sinó, amb tota seguretat, que la resposta la trobem en l'augment de la seguretat, la formació i la millor preparació en general, sovint amb l'assessorament d'advocats propers.

Abans de concloure cal destacar un avantatge que tenim actualment, impensable fa 3 anys: el conjunt de l'Esquerra Independentista reconeix legitimitat a Alerta en la teoria i en la pràctica. I millor encara, en aquesta legitimitat reconeguda, l'Esquerra Independentista comença a exigir millores efectives en la nostra feina, més resultats i més ambició de mires.

Fa uns anys, la divisió dins l'independentisme era més estructural, fet que impossibilitava la simple transmissió d'informació: el cas d'un militant d'una organització sovint no arribava a la organització veïna. Aquesta dificultat la van patir els Comitès en els darrers anys, i Alerta en els inicis. Confiam que tot continuï pel camí de la Unitat, perquè si no, en la lluita antirepressiva almenys, la base primària de tot enfrontament al Poder, que és la Solidaritat s'esberla al primer cop de vent. Sense unitat no hi ha solidaritat

